

skulle betale for at være på en arbejdsplads, hvor der var en overenskomst. Det kunne fagforeningerne så eventuelt beslutte at afstå fra for dem, der var medlemmer af fagforeningen. Så man lavede et system, der sikrer, at folk, der nyder godt af noget, også bidrager til at finansiere det – altså også, når der ikke er mulighed for eksklusivparagraffer.

Det er jo mere for at komme alle de her nasseprinser til livs, som ikke har forstået det der med, at man må yde for at nyde, og noget for noget, men som tror, at man bare kan gå ind og få det hele uden overhovedet at bidrage til det – altså dem, der vil med til festen, men ikke have gave med. Vil SF være med til at overveje sådan en idé?

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Nu er vi jo principielt – det troede jeg sådan set også Enhedslisten var – modstandere af indgreb i overenskomsterne. Derfor er det vel ikke et anliggende, Folketinget skal tage sig af at lave. Men jeg vil sige, at jeg synes, det ville være helt fair, at man på de enkelte arbejdspladser, overenskomstområder diskuterede de forskelle, der nødvendigvis er.

Når arbejdsgiverne melder sig ind i arbejdsgiverforeningen er det sådan: Betaler de kontingent, så får de nogle goder, og vil de ikke være medlem af arbejdsgiverforeningen, bliver de smidt ud, og så mister de nogle goder. Tilsvarende parallelitet kunne man godt drage i forhold til lønmodtagere, som er medlem. De har nogle goder. Melder de sig ud, så mister de nogle goder. Så på den måde kan jeg sagnets se systemet. Men jeg mener, at det er en ordning, et initiativ, der skal udvikles ude på arbejdspladserne, hvor overenskomsterne etableres.

Kl. 13.35

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Jeg er fuldstændig enig i, at det ikke er et folketingsspørgsmål, men det kunne jo f.eks. være noget, man tog op i overenskomsterne, at man simpelt hen sagde, at på den her arbejdsplads var det en del af overenskomsten, at hvis en ansat ikke var medlem af den pågældende fagforening, så skulle vedkommende betale et bidrag til kontingent, altså til at få overenskomsten etableret, som svarede til det, et årligt medlemskab af den pågældende fagforening krævede. Det var ligesom betingelsen for at få arbejdet.

Så ville man alle de steder, hvor der ikke er en eksklusivparagraf, jo ikke være tvunget til at være medlem af en forening, men man ville være tvunget til at bidrage til den fest, man deltagte i.

Hvis man siger, at folk skal have andre vilkår, er problemet jo, at så vil man lige præcis få den splittelse, som arbejdsgiveren ønsker, og så vil arbejdsgiverne måske være interesserede i at ansætte dem, der har dårligere vilkår.

Men det er et forslag, et mere generelt politisk forslag, som vi måske i fællesskab kunne udvikle og også rejse i forhold til fagbevægelsen.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Jeg er sådan set meget enig i den sidste formulering, at man kan gøre det i form af et bidrag, sådan at man stadig væk har ens arbejdsbetingelser, men at man selvfølgelig bidrager til festlighederne. Det kunne være en god måde.

Nu er der mange, der lytter, og det var måske et forslag, som kan sprede sig ud i skurvognene og kantinerne, sådan at man kan få diskuteret, hvordan man kan tilrettelægge overenskomsterne fremover.

(Kort bemærkning).

Ida Jørgensen (RV):

Nu er hr. Ole Sohn jo et klogt og belæst menneske, og derfor vil jeg gerne høre hr. Ole Sohns stilling til det forhold, at der er to sager på vej ved Menneskerettighedsdomstolen. Det, vi ved om de sager om eksklusivaftaler, der har været igennem hele det danske system, er, at i begge sager har man bestemt, at det skal være det store kammer, man har altså sat 17 dommere af til at tage stilling til de sager. Det vil sige, at man betragter dem som nogle væsentlige sager.

Her vil jeg gerne høre, hvordan hr. Ole Sohns stilling til det her vil være, hvis Menneskerettighedsdomstolen kommer ud og siger, det er imod menneskerettighederne, at der er tvunget medlemskab af en fagforening.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Det vil være meget hypotetisk, for jeg kan ikke forestille mig, at de kommer til den konklusion. Hvis man kommer til den konklusion, så skal 17 højt belæste dommere konkludere, at de finder det rimeligt, at man griber ind og hæmmer eller hindrer aftalefriheden. Det er jo et fuldstændig grundlæggende princip ikke bare på det danske